

„Всѣка твоя сълза Азъ съмъ събиралъ въ драгоценния съсѣдъ на безграничната Моя паметъ . . . Всѣка твоя мжка въ минута на скръбъ и състрадание по страдащия твой братъ Азъ запечатахъ въ небесата. Азъ запомнихъ всѣки твой погледъ, всѣка въздишка на твоята любовъ . . . Върху изумруднитѣ скрижали на Моята книга Азъ записахъ всичкитѣ ти дѣла за доброто на твоя ближень . . . Ти не знаеше, кого си спасилъ отъ отчаяние, кой е плакалъ ноще надъ твоитѣ думи, за да стане сутринта успокоенъ и бодъръ за новъ трудъ, за новъ животъ . . . А Азъ знаехъ и виждахъ всичко това и благославяхъ тогава твое то добро дѣло и твоята помощъ и ги записахъ въ свѣтлитѣ страници на Моята книга . . .“

Константинъ Константиновъ.

Дѣдо Петко Славейковъ *).

(По случай стогодишнината отъ рождението му)

Той не е билъ винаги „дѣдо“, както днесъ всички го наричатъ. Той дори не е доживѣлъ и голѣма старостъ, за да бжде истински дѣдо. Ала тая дума е изразъ на оная обичъ, съ която народътъ обкръжава имената на най-скъпитѣ свои синове, за да

Петко Р. Славейковъ.

ги предаде на поколѣнията, като безценно семейно наследство. Тѣй и ще си остане той въ историята на нашето племе: мждриятъ и шеговитъ дѣдо, който е отхранилъ и възпитавалъ, презъ цѣлъ вѣкъ почти, своя невръстенъ внукъ — народа.

И мѣсторождение и потекло у него сж чисто български: старата столица Търново е неговъ роденъ градъ, а дѣдитѣ му сж селяни отъ с. Вишовъ-градъ, Търновско, отъ рода на Бюлбюлицитѣ (Славееви) — чието име той взема по-късно, за да направи отъ него една радостна гордостъ на бащинията си.

*) Изъ хубавата книга „Дѣдо Петко Славейковъ“ отъ сжия авторъ, издане на „Хемусъ“ София.